

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

 CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

 ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
BERTA CASTELLET, directora de màrqueting i subscripcions
IVAN GRAU, director financer
ORIOL GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
PATRÍCIA TARRIDA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**NOUS AIRES D'AUTOESTIMA,
D'AUTÈNTIC TREBALL**

D. Sam Abrams

Poeta Assagista i traductor

EN SÍNTESI
Cadàvers

'Catalonia felix'

La veritat sigui dita, les desafortunades declaracions de Pasqual Maragall reiterades des de Nova York em van molestar, sobretot perquè relegaven al segon pla mediàtic una notícia cultural de gran importància. Em refereixo a l'estrena rigorosa de la primera col·laboració entre Maria del Mar Bonet i Miguel Poveda, *Els treballs i els dies*, al Metropolitan de Nova York. Efectivament, aquesta havia de ser la notícia del dia. Per tres raons ben concretes. Una, la col·laboració enriquidora entre dos artistes sempre és una gran notícia. Dues, el desembarcament natural i desacomplexat de dos artistes catalans a Nova York és una notícia magnífica. I tres, la raó més destacada, l'encaix tan profund que es va produir entre la cultura musical de Catalunya i els Estats Units aquella nit.

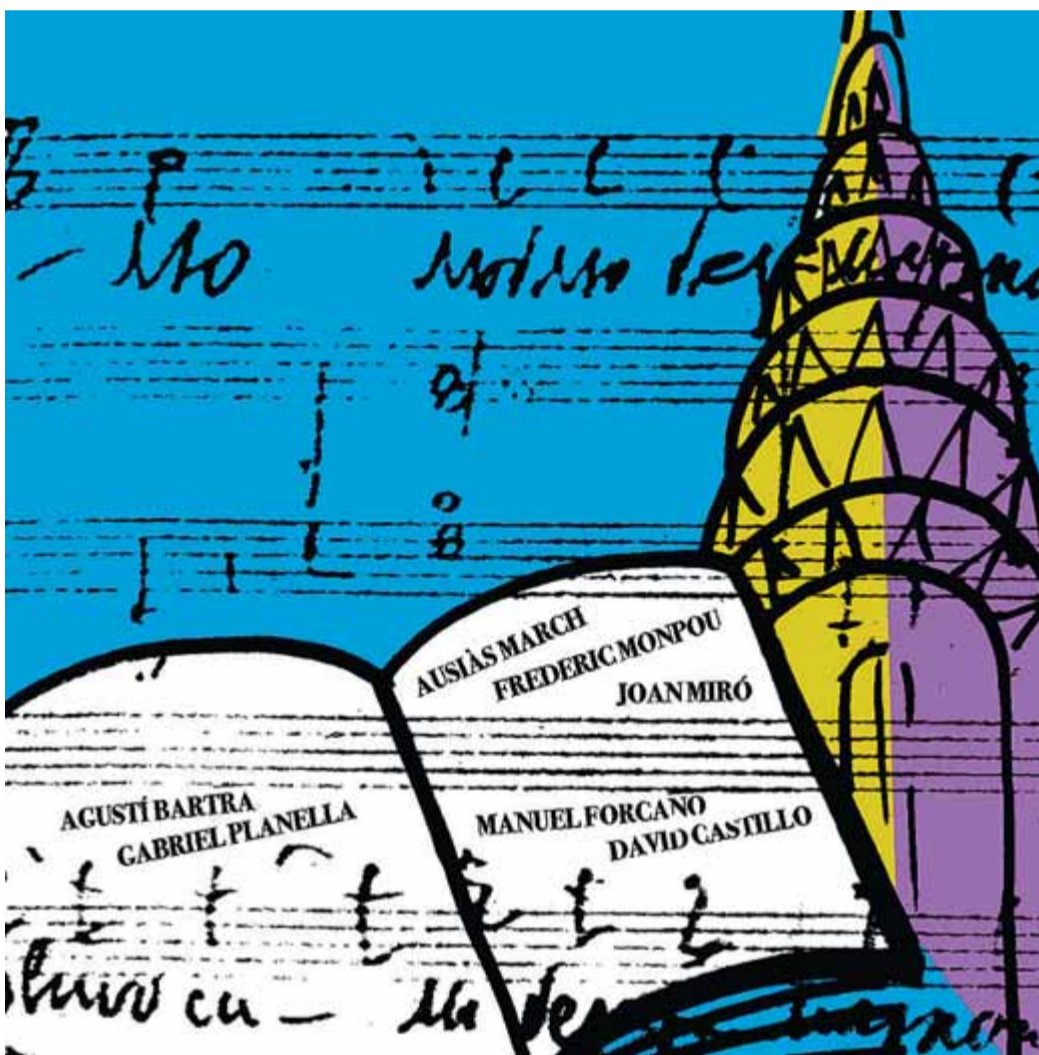
EN AQUEST SENTIT, HEM DE RECORDAR que el concert abastava, segons el programa, "música de tradició oral" i "cants de treball". També hem de tenir present que Nova York és una de les capitals del jazz, el *gospel* i els blues, i que aquestes manifestacions artístiques tenen el seu origen en la música de tradició oral i els cants de treball dels esclaus del sud dels Estats Units.

DES DE FA SEGLES LA CULTURA CATALANA té puntualment punts de gran unió amb la gran cultura universal. Ramon Llull és un referent del pensament universal. Ausiàs March és el més gran poeta europeu de la seva època i punt. Què seria de la música clàssica moderna sense Frederic Mompou? ¿I de la pintura sense l'extraordinària aventura artística de Joan Miró? I siguem sincers, quan la cultura catalana desplega les ales amb tota tranquil·litat, és el moment en què Catalunya deixa de ser la *Catalonia infelix* d'E. Allison Peers, una Catalunya minvada i frustrada, per convertir-se en la *Catalonia felix*, una Catalunya oberta, segura d'ella mateixa i realitzada.

ARA BÉ, EL PAÍS NO SEMPRE SAP VEURE i/o aprofitar aquestes ocasions de vinculació estreta amb la cultura universal. Per exemple, ¿és capaç l'estament literari del país de veure la immensa importància literària, històrica i cultural del nou assaig de Manuel Forcano, *Afl d'espasa. Les croades vistes pels jueus*, una absoluta novetat a nivell mundial? Aquest llibre hauria de ser una prioritat total i hauria de ser permès de córrer com el foc per tot el món. ¿Seran els editors i les institucions capaços d'assumir aquest repte? Sincerament espero que sí.

MOLTES VEGADES LA CULTURA CATALANA no percep aquestes oportunitats de fer una contribució valuosa a nivell internacional per una sèrie de qüestions, com ara el pes trepidant del dia a dia que no permet mirar més enllà del que tens just al davant, l'actitud tradicional d'estretor de pit a l'hora de projectar correctament la cultura catalana a fora i l'abús de poder dels que volen que la cultura catalana continuï sent, segons la dita popular, un estany petit on ells poden ser peixos grossos.

UN CAS QUE CLAMA AL CEL d'aquestes manipulacions més aviat miserables és que Xavier Albertí i Jaume Subirana es van atrevir a fer una tria de

CARMÉ PERIS

"La cultura catalana té puntualment punts de gran unió amb la gran cultura universal. Ramon Llull és un referent del pensament universal. Ausiàs March és el més gran poeta europeu de la seva època i punt"

poemes per ser llegits per Laurie Anderson, Lou Reed i Patti Smith a Nova York, passant olímpicament d'Agustí Bartra, un dels grans poetes catalans moderns, que va viure a Nova York durant anys, on es va integrar als cercles literaris, i va escriure una obra lírica immensa que té constants referències a Nova York. També van obviar les obres de dos poetes contemporanis, David Castillo i Gabriel Planella, que tenen al seu haver poètic un llibre cadascun sobre Nova York. I respecte a David Castillo la cosa és encara més insultant, perquè es tracta del poeta que està més directament influït per l'obra de Lou Reed. No s'haurien de produir o tolerar aquestes pèrdues d'enllaços culturals significatius.

ARA MATEIX ENS TROBEM DAVANT D'UNA SITUACIÓ d'una gran convergència entre la cultura catalana i la cultura universal: la celebració dels 100 anys del quadre *Les demoiselles d'Avignon*. L'any 1988, quan el quadre va visitar París i Barcelona, Catalunya va perdre una gran oportunitat, perquè, per qüestions de fals cosmopolitisme, es va convidar el crític William Rubin a parlar-ne en lloc sentir el que havia de dir Josep Palau i Fabre. Palau i Fabre va escriure un assaig innovador i trencador per a l'ocasió, que inexplicablement ha restat inèdit fins ara. Sortosament, Josep Bargalló, que sap perfectament el valor que té que vegi la llum una interpretació completament nova del quadre en el seu centenari, s'ha interessat pel tema de la divulgació del text de Palau.

ES RESPIREN NOUS AIRES A LA CONSELLERIA DE CULTURA i a l'Institut Ramon Llull amb la presència de Joan Manuel Treserras i Josep Bargalló. Uns nous aires d'autoestima, d'autèntic treball a favor de la dignificació i promoció de la cultura catalana a l'interior i a l'exterior, més enllà de sectarismes i manipulacions que només afavoreixen els *happy few* de torn. Amb aquesta base sòlida serà difícil que la cultura d'aquest país perdi més oportunitats de protagonisme i reconeixement.

D'INFELIX A 'FELIX'. No sempre les coses de cultura empitjoren. Aprofitem l'ocasió mentre duri!

 Marçal
Sintes

Confesso que sento una curiositat entre morbosa i antropològica per aquestes notícies en què es narra la troballa dins d'un pis o una casa d'un o més cadàvers de persones que ningú no s'ha adonat que han deixat d'existir. Com potser molts deuen saber, aquesta setmana se n'ha conegut un altre, d'aquests successos. Així, un senyor ha descobert, en entrar en un pis, que al sofà hi descansava la que se suposa que n'era l'antiga propietària, una dona que devia morir –atenció– l'any 2001. En deixar-se de pagar les quotes de la hipoteca, el banc va embargar i posteriorment va treure a subhasta l'immoble, que va adquirir l'home que ara l'ha trobada. El propietari hi va entrar perquè al bloc s'havia declarat un incendi i el van avisar. El pis –que sorprenentment el comprador es va quedar sense veure'l i que el banc va vendre sense revisar-lo abans– està situat en una zona de Roses que té moviment i activitat sobretot durant les vacances d'estiu. Sembla que aquest fet, juntament amb el poc, o més aviat nul, contacte que devia tenir la senyora amb família i amics, ha propiciat l'ensurt. Em pregunto quanta gent desapareix diàriament d'aquesta forma, sense fer soroll, sense causar la més petita interferència en la quotidianitat dels altres, sense que ningú la trobi a faltar. Em pregunto quants d'aquests cadàvers hi ha tancats dins de pisos i cases a l'espera que, algun dia, algú obri la porta i els dugui a enterrar o cremar. ¿No són, aquests morts dipositats en l'oblit col·lectiu, producte i, alhora, metàfora sinistra i eloqüent d'alguns dels mals de la nostra societat?

m.sintes@hotmail.com